

HARLEQUIN®

050
JULI

Romantika

NICOLA MARSH

*Kes tahab abielluda
miljonäriga?*

Nicola Marsh
WHO WANTS TO MARRY A MILLIONAIRE?
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Nicola Marsh
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E07243312
ISBN 978-9949-25-242-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

„Meil on probleem.“

Neid kolme sõna ei *tahtnud* Rory Devlin kuulda – eriti oma esimesel Devlin Corpi aktsionäride ballil.

Ta vaatas kiiresti Palladiumi banketisaalis ringi veendumaks, et kõik tegelevad joomise, söömise või tantsimisega ja silmapiiril ei ole ühtegi kriisiolukorda, enne kui ta oma küünarnuki lähedal seisvale kelnerile vastas.

„Milline probleem?“

Vaevu keskkooli lõpetanud noormees astus sammu tagasi ja Roryle meenus liiga hilja, et ta peaks oma hääle tooni kontrollima. Ega kelner olnud süüdi selles, et ta oli terve päev tegelnud Portsea projektiga kaasnevate viivitustega.

Sellel peol viibimine oli viimane asi, mida Rory teha tahtis, aga poole aasta eest oli ta asunud tegevjuhi kohale ning sellest ajast peale püüdnud üles ehitada kunagist Austraalia edukaimat kinnisvaraarendusfirmat ja parandanud kahju, mida tema isa oli ettevõttele põhjustanud.

Kelner heitis pilgu üle õla ja sikutas närviliselt kikilip-su. „Minge vaadake parem ise.“

Rory andis häirituna märku oma abilisele, kes tema „lähme välja“ märguande peale noogutas, ja järgnes kelnerile peafuajee väiksesse soppi, kus veerand tunni pärast pidi toimuma Portsea projekti ametlik tutvustamine.

„See naine on seal.“

Naine?

Rory heitis ühe pilgu sopikesse ja pörkas tagasi.

„Ma tegelen sellega ise,“ lausus ta ning kelner tõttas minema, enne kui ta jõudis midagi lisada.

Rory ajas selja sirgu, kohendas smokingut ning astus ruumi, silmitsedes „probleemi“.

Kes vaatas talle omakorda otsa, pea trotslikult küljele kallutatud, lahtised õlgadeni ulatuvad blondid lokkis juuksed südamekujulise näo ümber langemas.

Naise näol oli üleolev naeratus ja seljas napp sinine kockteilikleit, mille värv ühtis tema silmade värviga.

Rory lootis, et ahelad naise randmete ja pahkluude ümber on moodsad ekstsentrilised aksessuaarid, mitte need, milleks tema neid pidas: ahelad, millega naine on kinnitatud maketi külge, mille Rory pidi peatselt avalikuks tegema.

„Kas ma saan teid kuidagi aidata?“

„Loodan küll.“

Naise roosa läikega huuled olid kokku surutud, kui ta Roryt hindavalt silmitses, alustades tema Itaalias käsitööna valminud kingadest ja liikudes ülespoole kõike haarava pilguga, mis muutis mehe närviliseks.

„Kas me läheme kuhugi ja arutame...“

„See ei ole võimalik.“

Naine kõlistas randmete ümber olevaid ahelaid ja makett kõikus kurjakuulutavalt.

„Nagu näete, olen hetkel kinni.“

Rory võpatas naise haletsusväärse sõnamängu peale ja naine naeris.

„See ei olnud just minu parim lause, aga tüdruk peab tegema, mis vaja.“

Rory osutas terasest ahelatele, mis naist tema hinnalise maketi külge sidusid.

„Ja te arvate, et aheldades end minu firma uusima projekti külge, saavutate oma eesmärgi?“

„Te olete ju siin, eks ole?“

Mis *toimus*? Kas see oli mingisugune kättemaks?

Rory kortsutas kulmu, tuhnides mälusoppides. Kas ta oli selle naisega kunagi väljas käinud? Oli tegemist äripartneriga? Keegi, kellele ta oli mingil moel liiga teinud?

Kui naine oli tema tähelepanu saamiseks nii kaugelt läinud, ju tal oli siis midagi vaja. Midagi, mida Rory ei kavatse-
nud anda, arvestades, kuidas naine oli asjale lähenenud.

Roryle ei meeldinud ähvardused ega väljapressimine –
või mis iganes *see* oli.

Teda ähvardab mingisugune blondiin, seljas kleit, mis pigem rõhutas kui varjas tema kumerusi, pikad jalad pal-
jad ja varbaküüned lakitud ahelate karva hõbedaseks... Ta
ei kavatsenud kohe kindlasti tema nõudmistele järele anda.

Kas naine tahab talle väärtuslikku maatükki müüa?
Tööpakkumist teha? Portsea projekti luksusvillade jaoks
tooteid tarnida ja sisekujundusega tegelda?

Kahju küll. Ta peab leppima kokku aja nagu kõik. Se-
dasorti trikk Roryle muljet ei avaldanud. Üldse mitte.

Samal hetkel otsustas naine raskuse ühelt jalalt teisele
viia, kõlistades ahelaid, mis olid tema peenikeste pahkluude
ümber, tõmmates tähelepanu taas nendele pikkadele pal-
jastele sääртеle...

Rory väga mehelik reaktsioon häiris teda samavõrd kui see, kui palju aega seal seistes raisku läks.

„Te tahtsite just *mind* näha?“

„Kui teie olete Rory Devlin, selle firma tegevjuht, kes tahab hävitada mereäärse keskkonna Portsea lähedal, siis jah, te olete õige mees.“

Rory süda vajus saapasäärde. Sellest ajast peale, kui ta poole aasta eest Devlin Corpis ohjad enda kätte haaras, oli ta linna kõikide hipide ja keskkonnakaitsjate rünnaku alla sattunud. Mitte keegi neist ei näinud küll nii rabavalt kaunis välja kui tema ees seisev naine, aga nad kõik väljendasid oma arvamust sarnase põikpäise fanatismiga.

Selle naise sugused olid firma peaaegu põhja viinud. Õnneks oli ta pisut tugevam kui tema isa, kes oli eelmisel aastal aega viitnud, selle asemel et Port Douglase projekti suhtes kindlaid otsuseid langetada.

Devlin Corp oli kinnitanud, et Põhja-Queenslandis asuvat vihmametsa kaitstakse, aga sellegipoolest takistasid fanaatilised protestijad ehitustöid, mistõttu firma kaotas miljoneid ja oleks peaaegu pankrotti läinud.

Ta ei tahtnud mõeldagi, mis tema perekonna pärandiga oleks võinud juhtuda, kui tema ei oleks mängu astunud ja karmilt tegutsema hakanud.

„Teile on valeinformatsiooni jagatud. Minu firma näeb suurt vaeva tagamaks, et meie arendused sulaksid keskkonnaga ühte, mitte ei rikuks seda.“

„Jutt või asi.“ Naine pööritas silmi, enne kui suunas talle läbitungiva ja selge pilgu, mis oleks nõrgema mehe värisema pannud. „Ma olen uurinud maa-ala, mida te aren-

dama hakkate, ehitades keset tühermaad uhkeid maju ja müües need siis väikese varanduse eest maha.“

Ta pingutas ahelaid, tahtes nagu mehele rusikaga vastu rinda virutada, ning Rory pilk rändas hetkeks tema rinnale, enne kui naise kannatamatu turtsatus tema tähelepanu taas ülespoole viis.

„Teie arenduse käigus raiutakse puid maha, rikutakse maastik ja energia säästmisest ei ole teil sooja ega külma...“

„Aitab nüüd.“

Rory kõndis teisele poole ruumi ja peatus naisest poole meetri kaugusel, tundes end süüst vabastatuna, kui naine pidi talle otsavaatamiseks pea kuklasse ajama, ning ärritunult, kui päikesepaiste, värsket rohu ja kevadhommikute ahvatlev lõhn teda endasse mässis.

„Te eksite ja lisaks viibite siin loata. Keerake ahelad lukust lahti. Kohe.“

Naise silmades särasid tillukesed safiire meenutavad killud, enne kui tema huuled marru ajavalt üleolevaks naeratuses kaardusid.

„Ei saa.“

„Miks?“

„Sest te ei ole veel minu tingimustega nõustunud.“

Rory vangutas pead ja surus peopesad silmadele. Kahjuks oli naine ikka veel tema ees, kui ta silmad avas.

„Teil on kaks võimalust – leebe või karm. Leebe: te tee ise ahelad lukust lahti. Karm: ma kutsun turvateenistuse, nad kasutavad lõiketange ja teil on veel pünlikum.“

Naise silmad tõmbusid kissi, kuid ei kaotanud karvavõrdki oma sära.

„Laske käia. Kutsuge.“

Pagan, naine teadis, et ta bluffib. Rory ei saanud talle tähelepanu tõmmata ja riskida sellega, et aktsionärid uudishimulikuks muutuvad.

„Andke mulle võti.“

Rory astus sammu lähemale, tundes pisut rahulolu sellest, kuidas naine järsult sisse hingas ja tahapoole nihkus, ning taibates siis oma viga.

Ta oli tahtnud naist hirmutada, kuid nüüd oli temast vaid paari sentimeetri kaugusel.

„Eks sundige.“

Naine niisutas keelega kiiresti alahuult ning Rory vaatas seda, olles vapustatud pöörasest tungist neid huuli ise maitsta.

Pagan võtaks.

Ta ei andnud kunagi alla – iialgi. Ta oli vastu võtnud kõik väljakutsed, mis tema teele loobiti: vahetanud teismeliseas kooli saamaks vajalikku haridust, et ühel päeval Devlin Corpi juhtima hakata, puksides tegevjuhi kohalt minema oma laiskvorstist isa, tegutsedes otsustavatel hetkedel ja päästes vaevleva firma ohust.

Naine tahtis, et ta tema nõudmisi rahuldaks?

Vaevalt küll.

„Mina seda mängu kaasa ei mängi.“

Rory kasutas oma kõige jäisemat ja käskivamat hääletooni. Seda, mida ta kasutas allumatute peatöövõtjate puhul, kes mitte kunagi ühegi projektiga hiljaks ei jäänud. Nagu arvata, ei mõjunud see eriti nuhtlusele, kes ähvardas tema õhtu rikkuda.

Naise näol oli veel laiem naeratus.

„Miks mitte? Mängud on lõbusad.“

Katkenud kannatusega Rory sõrmed sügelesid soovist naist ära kägistada.

Ta hingas sügavalt ja rahustavalt sisse ning silmitses maketti Portsea projektist, suurimast, mille ta oli pärast tegevjuhi kohale asumist ette võtnud.

See projekt pidi edukas olema. See pidi olema tema suurim, julgeim edulugu, et firma tõuseks taas oma teenitud positsioonile: Austraalia luksuskinnisvara arendajate tippu.

Kui sellega kõik täkkesse läheb, hakkab äri edenema ja Devlin Corp peseb end puhtaks plekist, mille tema isa oma lühikese tegevjuhina tegutsemise ajal oli sellele tekitanud.

Läbikukkumine ei tulnud kõne allagi.

Rory heitis pilgu käekellale ja krimpsutas nägu. Maketi tutvustamine pidi toimuma vähem kui kümne minuti pärast ja tal oli vaja see naine kiiresti sealt minema saada.

Ta surus käed taskusse, et need kägistada ei saaks, ajas selja sirgu ja nihkus taas naisele lähemale.

„Mida te tahate?“

„Arvasin, et te ei küsigi.“

Rory pilk uitas taas naise läikivatele huultele ja ta andis endale mõttes jalahoobi.

„Ma tahan teiega nelja silma all kohtuda.“

„Kohtingu saamiseks on ka lihtsamaid meetodeid.“

Hetkeks kortsutas naine segaduses olles kulmu ning siis läksid tema silmad õudusest suureks.

„Ma ei taha teiega *kohtingule* minna.“

Ta ütles seda nii, nagu oleks mees talle pakkunud võimalust pesakonna rästikutega aega veeta.

„Olete kindel? Ma olen üsna nõutud kaup.“

„Kindlasti,“ pomises naine pilku kõrvale suunates, aga enne nägi Rory tema silmis huvisähvatust.

„Ma võin teile anda lausa poolte Melbourne'i naiste telefoninumbri, kes võivad kinnitada, kui tore kohtingukaaslane ma olen ja...“

„Poolte Melbourne'i naiste?“ Naine turtsatas. „Ärge meelitage end.“

Rory nõjatus talle lähemale ja nautis tema hetkelist paanikat, kui naine eemale nihkus.

„Te ise ju tahtsite minuga nelja silma all kohtuda.“

„Vestluseks, juhmart selline.“

Aa... nii et sellepärast siis selline trikk. Töötu keskkonnakaitsja tahab tööd.

Tal oli naise jaoks kaks sõna: *unusta ära*. Aga ta imetles siiski tema südikust. Enamik töötajaid esitaks avalduse agentuuri kaudu või ahistaks tema sekretäri kohtumise kokkuleppimiseks. Vähesed näeksid nii palju vaeva.

Rory tegi sõrmega kutsuva liigutuse ja naine tuli ettevaatlikult lähemale. „Annan pisut nõu. Tahate vestlusele pääseda? Ärge öelge oma potentsiaalsele ülemusele halvasti.“

„Juhmart ei ole halvasti öeldud. Kui ma oleksin tahtnud halvasti öelda, oleksin teid sita...“

„Uskumatu.“

Rory lõualuu valutas pingutusest mitte naerma puhkeda. Kui tema töötajatel oleks pooltki sellist jultumust, tõuseks Devlin Corp kiiresti tagasi tippu.

„Mis te kostate? Andke mulle viisteist minutit ja ma kinnitan, et te ei kahetse seda.“

Naine loopis lause lõpetuseks oma õlgadeni ulatuvaid blonde juukseid ning ahvatlev kevadhõng uhtus taas üle Rory.

Ta avas keeldumiseks suu, et öelda täpselt, mida ta naise alatust trikist arvab.

„Ma ei taha Portsea projekti takistada. Ma tahan teid aidata.“

Naine silmitses Roryt, tema otsusekindlus ja julgus olid niisama veetlevad kui kõik muu tema juures.

„Ma olen parim mereäärse keskkonna asjatundja.“

Rory väsis tema imetusväärsest sitkusest ja noogutas.

„Viisteist minutit.“

„Oleme kokku leppinud.“

Naise võidurõõmus naeratus muutus kavalaks. „Niisii, kui te nüüd võtme peidukohast välja õngitsete, kaon kohe teie teelt.“

„Peidukohast?“

Naise pilk langes oma dekolteele.

Jumal küll, kas see õhtu sai veel pöörasemaks minna?

„Ee... olgu peale.“

Rory oli kõhklevalt käe naise rinna poole sirutanud, kui too tõi kuuldavale naerulagina, mis pani teda tahapoolle hüppama.

„Ärge muretsege, ma saan hakkama.“

Ta päästis end paari nobeda randmeliigutusega aheleist ning vabastas jalad neid raputades.

„Te petsite mind.“

Rory oleks pidanud vihane olema, oleks pidanud kokkuleppe kohe tühistama. Selle asemel tabas ta end jälgimast, kuidas naine keris vilkalt kette kokku ja toppis need laua alla peidetud sädelevasse mahukasse kotti, ning mõtisklemast, millega too teda järgmisena üllatab.

„Ma ei petnud teid, pigem tegin teie kulul pisut nalja.“

Naine patsutas teda rinnale. „Ma nägin teid ennist banketisaali piiludes ning tundus, et teile kuluks pisut meelelahutust ära.“

Rory imestas sõnatult, miks ta naise pealetükkivusega lepib. Ta ei lubanud kellelgi selline olla – mitte kunagi.

Naine surus talle visiitkaardi pihku ja tema puudutus tekitas Rorys tundesähvatus, mida ta ei olnud oodanud ega soovinud.

„Minu andmed on seal kirjas. Ma helistan, et vestlusaega kokku leppida.“

Naine tõstis koti hoogsalt õlale ja ahelate kõlin meenutas õhtu uskumatuid sündmusi.

„Oli meeldiv tutvuda, Rory Devlin.“

Naine jalutas pärast kiiret lehvitust uksest välja, jättes ta pahviks lööduna endast maha.